

af, at de ikke har Ret til Understøttelse for den ved Optagelsen konstaterede Sygdom eller Svaghed.

Da Regering og Rigsdag i 1892 enedes om at fordele Statens Tilskud mellem de enkelte Sygekasser i Forhold til deres Medlemstal ved Aarets Udgang og i Forhold til Medlemsbidraget i det paagældende Aar og samtidig fastslog, at Tilskuddet ikke maatte overstige 2 Kr. pr. Medlem og $\frac{1}{5}$ af Medlemsbidraget, maatte denne Fordelingsmaade sikkert anses for at være ret heldig, thi Forskellen mellem de da eksisterende Sygekassers Ydelser var langt mindre end nu og som en Følge deraf ogsaa deres Medlemsbidrag. Men efterhaanden som Tiden er gaaet, har der fundet store Forskydninger Sted paa dette Omraade. De stadig forbedrede Lønforhold har medført, at Medlemmer i Købstæderne og da navnlig i København har ønsket i Sygdomstilfælde at kunne sikre sig en større daglig Pengehjælp til Støtte for Familiens Underhold under Forsørgerens Sygdom, et Ønske, som i og for sig er berettiget, men hvis Opfyldelse nødvendigvis medfører, at Medlemsbidraget maa forhøjes betydeligt for at kunne dække den deraf flydende Merudgift. Nu har det imidlertid neppe nogen Sinde været Lovgivningens Hensigt at gøre Sygekasserne til Underholdskasser, hvad for øvrigt fremgaar af den Rækkefølge, hvori Sygekasseloven stiller de pligtige Ydelser, thi medens Loven i første Række kræver, at anerkendte Sygekasser skal yde fri Lægehjælp og Sygehusbehandling, kommer den daglige Pengehjælp først i anden Række samtidig med, at Loven ganske tier om al anden Sygehjælp som Medicin, Barselhjælp o. s. v. Ved nu at gøre Pengehjælpen til langt den væsentligste Ydelse og ved at yde Medlemmerne fuld Medicin samt Barselhjælp, hvad Loven som nævnt ikke kræver, men kun tillader, har de københavnske Sygekasser og med dem i tilsvarende Maade Bysygekasserne været tvungne til at opkræve et stort Medlemsbidrag, medens Landsygekasserne, for hvis Medlem-

mer det i særlig Grad gælder at sikre sig Læge- og Hospitalshjælp og da navnlig den kostbare Lægehjælp, har kunnet holde Medlemsbidraget indenfor rimelige og for Medlemmerne overkommelige Grænser. Gennem den Femtepart, som Staten yder i Tilskud til Sygekasserne, har de førstnævnte Sygekasser faaet en begunstiget Stilling fremfor de sidste, hvad tydeligt nok fremgaar af Tabel II (Bilag 13 og 14).

Det har derfor været Flertallet magtpaaliggende at naa til en anden Fordeling af den bevægelige Del af Statstilskuddet end den nugældende og i Lovforslaget opretholdt, en Fordeling, der ikke maatte have noget med Vilkaarligheden at gøre, men hvorom det med Føje kunde siges, at den hvilede paa et rationelt Grundlag. Og naar Flertallet har set sig om efter en saadan Vej at naa frem paa, er Tanken ganske naturligt standset ved de Krav om Ydelser, som Loven stiller til de anerkendte Sygekasser og ubønhørlig fordrer efterkommet. Disse Krav findes i Lovforslagets § 19 og lyder: Fri Lægehjælp og Sygehusbehandling samt en daglig Pengehjælp paa mindst 40 Øre, hvortil endvidere kommer Barselhjælp, hvormed Udvalget stiller Ændringsforslaget under Nr. 33. Her stiller Loven bestemte Krav, som ingen anerkendt Sygekasse kan komme udenom, og naar saa samtidig Loven siger: Men af disse Udgifter tilsvares Statskassen en bestemt Part, saa kan de forskellige Sygekasser, efter som de har Evne og Villie til, yde højere Dagpenge og større Barselhjælp end det Minimumsbeløb, der skal ydes, Medicinhjælp o. s. v., Statstilskuddet bliver dog kun 2 Kr. pr. Medlem og en Part af Udgifterne til de lovbefalede Ydelser.

Med denne Betragtning for Øje stiller Udvalgets Flertal Ændringsforslag Nr. 15 til § 13. Men i Erkendelse af, at Levevilkaarene og Forholdene i det hele taget er vanskeligere i By end paa Land og nødvendig kræver Ydelse af en større Pengehjælp i Byerne end paa Landet, stiller Flertallet derfor ogsaa samtidig Forslag om, at Pengehjælpen ved Udregning